

**PUHE III YLEISVENÄLÄISESSÄ
ELINTARVIKEALAN NEUVOTTELUSSA
KESÄKUUN 16 pnä 1921⁹⁷**

Toverit, sallikaa ennen kaikkea tervehtiä neuvottelukokoustanne Kansankomissaarien Neuvoston sekä VKP:n Keskuskomitean nimissä.

Toverit, me kaikki tietysti käsitämme, miksi teidän neuvottelukokouksellenne tulee omistaa näin erikoista huomiota ei ainoastaan elintarvikealan työntekijäin, vaan kaikkien puolue- ja neuvostotyöntekijäin, koko puolueen, yleensä kaikkien taholta, jotka suhtautuvat vähänkin tietoisesti Neuvostotasavallan kohtaloihin ja sen edessä oleviin tehtäviin. Neuvottelukokouksenne on kokoontunut aivan poikkeuksellisen merkittävänä ajankohtana, ja siinä suhteessa sitä ei voida mitenkään rinnastaa tavallisiin juokseviin elintarvikealan neuvotteluihin, joita teillä on ollut monesti ja tulee vielä monesti olemaan.

Nykyisen neuvottelunne aivan poikkeuksellinen merkitys johtuu kahdesta seikasta. Ennen kaikkea se ennalta arvaamaton seikka, jota olemme pelänneet ja joka jo toisena vuotena saattaa jälleen maamme erittäin vaarallisiin koetelemuksiin: olemmeko joutuneet kokonaiseen kuivien vuosien kauteen, kuten meille jo toista vuotta ennustellaan, sitä emme vielä tiedä, mutta on jo selvinnyt, että joudumme toisena vuotena peräkkäin kärsimään huomattavan laajoilla alueilla mitä ankarimmasta vilja- ja heinäkadosta, ja se ennustaa suunnattoman vaarallista tilannetta. En kajoa tässä siihen, miten laaja on se alue, joka tilanneselostusten mukaan kuuluu vilja- ja heinäsadon puolesta katoalueeseen. Joka tapauksessa katoalue on huomattavan laaja. Joka tapauksessa meille on jo selvä, että useissa kuvernementeissa syntyy hyvin suuri vajoaus elintarvikeveron

perinnässä, että lisäksi useissa kuvernementeissa väestö joutuu ulospääsemättömään, tavattoman vaikeaan asemaan, ja sen sijaan, että elintarvikealan työntekijät saisivat näistä kuvernementeista tietyn määrän ylijäämiä armeijan, työväenluokan ja teollisuuden ylläpitämiseksi, he joutuvat auttamaan näitä kuvernementteja, auttamaan nälkää kärsiviä. Elintarvikealan työntekijäin harteille lankeavat tehtävät suurentavat siten kaikkien ennakkolaskelmiemme lisäksi teidän työtaakkaanne. Tämä on ensimmäinen seikka.

Toinen seikka, joka ei ole yhtä odottamaton ilmiö, on koko elintarvikepolitiikassamme tapahtuva siirtymisvaihe, murrosvaihe. Lähdemme nyt ensi kertaa elintarvikekampanjaan, kokoonnumme ensi kertaa tehdäksemme yhtevädot paikallisten työntekijäin kokemuksista elintarvikehankintatyön alalla ja valmistautuaksemme täyttämään elintarviketyöntekijäin tehtäviä olosuhteissa, jolloin elintarvikepolitiikassa on tapahtunut perinpohjainen muutos, jolloin Neuvostovalta on joutunut muuttamaan ei ainoastaan elintarvikepolitiikkaa, vaan monessa suhteessa talouspolitiikkansa perusteita, jolloin talonpoikaiston viimevuotinen tavattoman vaikea asema ja sitten selvinnyt suurteollisuuden pikaisen jälleenrakentamisen mahdottomuus ovat pakottaneet meidät suuntaamaan koko valtiollisen työn toisille raiteille.

Jos halutaan ottaa huomioon, että tilanne maassa on vaikea ja että suurteollisuutta ei voida jälleenrakentaa nopeasti, on valmistauduttava kohottamaan pientalonpoikaistaloutta kaikin keinoin, mihin hintaan tahansa kriitillisestä tilasta siedettävään tilaan, elvyttämään sitä varten pienteollisuutta, paikallista teollisuutta, ryhtymään siinä suhteessa sellaisiin toimenpiteisiin, jotka lujittavat viipymättä pientaloutta ja antavat sille mahdollisuuden paikalliseen kaupankäyntiin ja siten laajentavat pääomien käyttöalaa ja asettavat siten koko Neuvostovallan ja itse sen perusteet ja koko sen talouspolitiikan toisille raiteille.

Te tiedätte varsin hyvin, miten kovin meidän kaikkien ja ensi kädessä teidän oli ponnisteltava kolmen vuoden aikana lujittaaksemme edes jonkin verran elintarvikehankintakoneistoa saadaksemme sen sellaiseen kuntoon, että se olisi kyennyt täyttämään edes minimittehtävät, edes kaikkein välttämättömimmät tehtävät. Siksi on tarpeetonta puhua

teille, kaiken tuon läheltä ja välittömästi nähneille ja kokeille, mitä merkitsee koko työn nopea uudelleenjärjestäminen, millaista on järjestäytyä olosuhteissa, joista ei vielä ole kokemuksia, ja samalla ratkaista suuren elintarvikemäärän hankintatehtävä. Te tiedätte sen kaiken itse. Kansalaissodan hirvittävästä, ennen kuulumattomista ja joskus yli-inhimillisistä vaikeuksista huolimatta elintarvikepolitiikka on tuottanut vuodesta vuoteen kaikille havainnollisia ja silminnähtäviä tuloksia, jotka ovat parantuneet ja kohonneet paljon nopeammin kuin mitä on voitu osoittaa käytännön yhteenvedoilla millä tahansa muulla neuvostotyön alalla. Mutta te luonnollisesti tiedätte myös sen, että vaikka olemmekin kohottaneet elintarvikealan työntekijäin tarmokkaiden ponnistelujen ansiosta hankinnat ensimmäisen vuoden 110 miljoonasta puudasta 280 miljoonaan ja ylikin — te tiedätte hyvin, ettei se riitä.

Me ryhdymme nyt ensi kerran suureen elintarvikkeiden hankintakampanjaan oloissa, jolloin VSFNT:n alueella ei ole valkokaartilaisjoukkoja eikä vihollisten sotalaumoja. Ja tähänkin on tehtävä eräitä varauksia: lukuunottamatta japanilaisten alkavaa interventiota Kaukoidän tasavaltaan, t.s. jo ensimmäisenä vuonna, jolloin voimme sanoa, että kansalaissodasta on suurin piirtein tehty loppu, selviää heti kaikille, että meidän ympärillämme on kansainvälinen porvaristo, joka sai Punaiselta Armeijalta erittäin vakuuttavan opetuksen, mutta ei ole suinkaan luopunut yrityksistään uudistaa maahanhyökkäys suoranaisessa tai verhotussa muodossa, järjestelmällisesti tai irrallisten päällekkäysten muodossa heti ensimmäisen sopivan tilaisuuden satuessa. Joten siinäkin suhteessa emme ole missään tapauksessa täysin turvattuja. Lisäksi te tiedätte, että itse siirtyminen sodasta talouden pariin, siirtyminen, josta olemme niin pitkään puhuneet, jolle olemme omistaneet useita puoluekonferensseja ja edustajakokouksia, tämä siirtyminen sinänsä, pelkkänä siirtymisenä aiheutti uusia suunnattomia vaikeuksia, koska silloin kun koneisto on hävitetty ja kulkulaitos sekasorron tilassa, entisen taistelujärjestyksessä rajoilla olleen suuren armeijan siirtäminen rauhanaikaiselle kannalle tuotti valtavia vaikeuksia, joista olemme pääosalta nähdäkseni selviytyneet, ja kuitenkin jokainen asioista perillä oleva ymmärtää, että edessä on vielä paljon vaikeuksia.

Siksipä sanoinkin, että tämän elintarvikeneuvottelun merkitys on aivan poikkeuksellinen, että sen on ratkaistava kysymyksiä, jotka eivät ole suinkaan vain elintarvikealan erikoiskysymyksiä, että teidän tulee nyt omistaa huomionne ja ponnistella tasavallan hyväksi ei yksistään elintarvikealan työntekijöinä, ihmisinä, jotka ovat ottaneet Neuvostovallan toimeksiannosta huolekseen suunnattoman tärkeän tehtävän, väestön varustamisen elintarvikkeilla — se ei riitä. Teidän on puolue työntekijöinä jännitettävä voimat ratkaistaksenne joukon tehtäviä, jotka on vasta hahmoteltu Neuvostovallan korkeimpien elinten ja puoluejärjestön ohjeiden ja päätösten muodossa. Tehän tiedätte itse, että on pitkä matka yleisestä päätöksestä, yleisistä ohjeista käytännöllisiin reaalisiin aikaansaannoksiin, että se merkitsee suunnattomia vaikeuksia, jotka työntekijäin on voitettava kyetäkseen noudattamaan menestyksellä noita periaatteellisia ohjeita, noudattamaan niin, etteivät ne jäisi vain paperille, mikä valitettavasti ei ole Neuvosto-Venäjällä kovinkaan harvinaista.

Haluaisin muistuttaa viimeisimmän puoluekonferenssin päätöksestä. Konferenssi käsitteli varta vasten kysymystä uudesta talouspolitiikasta⁹⁸ ja oli kutsuttu kiireellisesti koolle tarkoituksella saada kaikki toverit täysin vakuutetuiksi siitä, että tämä politiikka on, kuten konferenssissa sanottiin, hyväksytty vakavasti ja pitkäksi aikaa, että mitään horjuntaa siinä suhteessa ei tule tapahtumaan. Horjuntaa on kyllä ollut melkoisesti, epävarmuutta on ollut melkoisesti. Niinpä puoluekonferenssi työväenluokan valtaa johtavan hallituspuolueen korkeimpana elimenä korostaa, miten suuri merkitys on 400 miljoonan puudan suuruisen elintarvikevaraston kokoamisella. Konferenssi korostaa, että koko elintarvikepolitiikka, siirtyminen sellaiseen käytäntöön, että vapaa kauppa sallitaan huomattavassa laajuudessa, tähtää meillä suurten elintarvikevarastojen, suurten valtion varastojen muodostamiseen. Ilman sitä ei voida jälleenrakentaa suurteollisuutta eikä elvyttää rahankiertoa, ja jokainen sosialisti käsittää, ettei sosialistisesta rakennustyöstä voi olla puhuttakaan ilman suurteollisuuden jälleenrakentamista, joka on ainoa reaalinen perusta.

Maa on köyhtynyt tavattomasti. Se oli jo ennenkin, ennen imperialistista sotaa jäljessä muista, se oli sodan jälkeen köyhtyneempi kuin muut maat ja joutui kestäämään vielä

kolme vuotta suunnattomia rasituksia sodassa porvaristoa ja tilanherroja vastaan. Voitettut maat, joihin Venäjää voidaan verrata, sellaiset kuin Serbia ja Itävalta, joiden teollisuus on rappioitunut ainakin yhtä pahoin ja eräillä aloilla pahemminkin kuin Venäjällä, nuo maat ovat aivan toivottomassa, aivan ulospääsemättömässä asemassa. Ne luottivat porvariston apuun, koska eivät olleet nousseet sotaan sitä vastaan ja siksi ovat nyt kahdenlaisessa pinteessä — niitä rasittavat nälkä, köyhyys ja kurjuus kuten meitäkin ja lisäksi tietoisuus siitä, että ne ovat avuttomassa tilassa, että ne perustivat toiveensa porvaristoon ja joutuvat perikatoon saamatta mistään tukea. Me taas näemme ja tajuamme selvästi tavattomien vaikeuksien vallitessakin ja työläis- ja talonpoikaisjoukot näkevät selvästi, että uusia voimia ilmaantuu ennen kuulumattomista vaikeuksista huolimatta. Jokainen uusi vaikeus on nostattanut uusia voimia, uusia tarmon lähteitä, osoittanut uusia teitä. Näiden voimien suorittama työ on todistanut meille, että oli pa kulkumme miten hidasta tahansa, me kuljemme eteenpäin, että oli pa vaikeuksien voittaminen miten tuskallista tahansa, me voitamme ne. Kasvaa tietoisuus siitä, että taloudelliset suhteet rakentuvat aivan uusille perusteille, että olivatpa työtätekevän luokan kärsimykset miten suuret tahansa, se ratkaisee kaikki asiat ilman kapitalistien apua, kulkee askel askeleelta, päivä päivältä kapitalisteja vastaan ja valloittaa aseman toisensa jälkeen.

Toverit, tässä on käsittääkseni puoluekonferenssin päätösten ydinajatus, niiden sisältö ja yhteenveto. Ja tällä haluaisin erikoisesti korostaa, kuinka suuressa määrin tämä neuvottelukokous on paitsi spesialistien myös puolue- ja neuvostotyöntekijäin neuvottelukokous, työntekijäin, jotka joutuvat rakentamaan käytännössä taluspolitiikan uusia muotoja, laskemaan koko neuvostorakennuksen perustusta tavattoman vaikeissa olosuhteissa.

Rakentamaan joudutaan kahdella tavalla: ensiksikin veron avulla ja toiseksi tavaravaihdon avulla. Vero oli määriteltä keskinkertaista satoa silmälläpitäen 240 miljoonaksi puudaksi — se on määrä, joka ei riitä edes välttämättömän armeijan ja aivan välttämättömien teollisuuslaitoksien niukkaan ylläpitoon ja jonka täydellinen sataprosenttinen kokoaminen on tavattoman vaikea tehtävä ylipäänsäkin, saati sitten kadon uhatessa.

Käytettävissäni ei ole tarkkoja numeroita siitä, miten suunnitelmienne ja tehtävienne täyttö elintarviketyön alalla on prosentuaalisesti muuttunut alueittain näinä kolmena vuotena, joista meillä on kokemusta elintarviketyön alalla. Kaikki kuitenkin tietävät, että yhteisin ponnistuksin luotu koneisto on ollut parempi kuin monissa muissa kansankomissariaateissamme ja että sen työkyky on jatkuvasti parantunut. Pidän kiistattomana sitä, että me kohotamme tasavallan asettamien tehtävien täyttämisprosenttia tänä vuonna, kun tähän työhön on kiinnitetty suurta huomiota. Meidän pitää ja me voimme täyttää ne ellei aivan, niin melkein sataprosenttisesti jopa huolimatta niistä vaikeuksista, joita kadon uhka on meille aiheuttanut. Ehkä vajuus veron kannossa tulee olemaan kymmeniä miljoonia puutia, mutta toisaalta sitä voi tasoittaa odotettavissa oleva elintarvikeveron lisäys niillä paikkakunnilla, missä sato on erittäin hyvä.

Toverit, sato ei ota millään tavoin lukuun elintarvikehankintakoneiston tilaa eikä ole ollut meidän mieliksemme erikoisen runsas siellä, missä elintarvikehankintakoneisto on erikoisen hyvä. Jos tarkastelemme satotoiveita esittävää karttaa, niin osoittautuu, että niillä VSFNT:n seuduilla ja muiden viereisten veljestasavaltojen seuduilla, missä sato lupaa olla erittäin hyvä tai keskinkertaista parempi, juuri siellä ei elintarvikehankintakoneistoa voida millään muotoa pitää keskinkertaista parempana, vaan se on jopa huonompikin. On ryhdyttävä erittäin tarmokkaasti siirtämään elintarvikehankintakoneiston työntekijöitä, mutta meillä on tämän siirron suorittamiseksi vähän riittävästi valmennettuja ja riittävän kokeneita henkilöitä, jotka pystyvät paikkakunnalle tultuaan heti mukautumaan paikallisiin oloihin ja saavat työn pikaisesti käyntiin. Tämä asia vaatii yhä suurempaa huomiota.

Tavaravaihto on se kaikkein tärkein tehtävä, jonka puoluekonferenssi asetti etusijalle ja josta puolueen viime edustajakokous teki päätöksen. Tämä kysymys saa osakseen suurinta huomiota ja suurinta huolenpitoa kaikkien taholta, jotka ovat neuvosto- ja puolueuetyön keskipisteessä Moskovassa. Missä määrin meidän on onnistunut siihen valmistautua, mitä tässä asiassa on käytännöllisesti tehty, mitä näistä suunnitelmistamme on toteutunut — ne ovat kysymyksiä, jotka te joudutte ratkaisemaan ensimmäisinä ja

todella asiaan perehtyneinä. Tässä suhteessa on erittäin tärkeä, erittäin oleellinen merkitys sillä, että perehdytte toistenne käytännön kokemukseen ja teette siitä yhteenvedon.

Asia on uusi ja vaatii vieläkin perinpohjaisempaa voimien uudelleensijoittelua. Se ei vaadi sitä, mitä vaadittiin elintarvikehankintakoneistolta aikaisemmin — että se olisi enemmän tai vähemmän yhdenlainen, mahdollisimman virheettömästi toimiva kone, jonka tehtävänä oli koota tietty määrä elintarvikkeita ja siinä kaikki. Tässä taas on otettava huomioon paikkakuntien erilaisuus, erilaiset vaatimukset tavaraan nähden, erilaiset vastineet. Ei pidä sopeutua sen mukaan, mitä Neuvostovalta vaatii ja mitä neuvostokoneisto voi täyttää. Ei, teidän on sopeuduttava pienviljelijäin taloudellisten elinolojen mukaan, otettava huomioon, mitä he tarvitsevat ja miltä osalta heidän tarpeensa on tyydytetty. Te taistelitte säkkimiesten toimia vastaan, sellaista kauppaa vastaan, joka kiersi valtion määräyksiä. Teidän pitää taistella sitä vastaan nytkin. Saadaksemme käyntiin tavaravaihdon ja pitääksemme puoliamme vapaata markkinoita vastaan, pitääksemme puoliamme tuota vapaata kauppaa vastaan meidän on tunnettava se hyvin, kilpailtava sen kanssa ja lyötävä sitä sen omilla valteilla, sen omilla aseilla — ja sitä varten se pitää tuntea.

Me emme tarvitse vanhoja byrokraattisia apukeinoja, vaan meidän on otettava huomioon kaupalliset olosuhteet, tunnettava ne tarkoin, osattava ottaa nopeasti varteen kaikki vaihtelut. Sitä varten meidän on saatava aikaan Venäjän SFNT:n suunnattoman laajoilla alueilla sekä elintarvikkeiden että vaihdettavien tavaroiden nopea kuljetus. Edessämme on suuria vaikeuksia. Mutta tämä on koko uuden talouspolitiikan perusta siksi ajaksi, kunnes jälle-rakennamme täydellisesti suurteollisuuden, ja siihen on laskettava ainakin kymmenisen vuotta. Siksi ajaksi meidän on luotava työväenluokan ja talonpoikaiston, näiden kahden ainoan luokan välille, joiden varassa meidän tulee rakentaa talouselämäämme, sellaiset suhteet, luotava näiden luokkien välille sellainen liitto, että se tyydyttää taloudellisesti kumpaakin osapuolta, sellainen liitto, joka ottaa lukuun pientalonpojan pientalonpoikana niin kauan kuin emme pysty antamaan hänelle kaikkia suurteollisuuden tuotteita.

On otettava huomioon pienviljelijä, joka myy ylijäämiään, ja myöskin se, että kaupunkien väestön, työläisten, pitää saada asemansa paranemaan. Ilman sitä emme menesty tulevassa rakennustyössämme, joka varmistaa sosialismiin siirtymisen siinä määrin, ettei voida enää kääntyä takaisin. Sen vuoksi tavaravaihto on nyt koko talouspolitiikkamme tärkein kysymys. Sen parissa teidän on työskenneltävä elintarvikkeiden hankkijoina ja talousmiehinä ja osuuskauppatyöntekijöinä. Tätä kaikkea odottaa teiltä Neuvostovalta, tätä odottaa teiltä puolue ja koko tasavalta, sillä teidän suhtautumisestanne tähän työhön, teidän saavutuksistanne riippuu nykyään koko Neuvostotasavallan, koko sosialistisen rakennustyön varsinainen menestys.

Toverit, lopuksi minun on tähdennettävä, että konferenssillanne on eräs erikoistehtävä: teidän on otettava huomioon puolueen KK:n Poliittiselle byroolle toukokuussa esitetty asia, jota käsiteltiin KK:ssa ja josta tehtiin päätös Ammattiliittojen yleisvenäläisessä edustajakokouksessa. Kysymys on siitä, että ryhdyttäisiin asiaankuuluvalla varovaisuudella ja asteittain, mutta silti viipymättä kokeilemaan kollektiivista varustelua. Meillä on elintarvikkeiden jakelussa ilmennyt epäkohtia, eikä niin voi jatkua pitemmälle. Elintarvikkeiden jakelu, jonka perustaksi otimme tasapuolisuuden, on synnyttänyt toisinaan tuotannon kohottamisen kannalta vahingollista tasapuolisuutta. Tasavallan tulee pitää kokoamillaan viljaylijäämillä yllä vain sitä, mikä on välttämätöntä tuotannon kannalta. Me emme kykene pitämään yllä kaikkia teollisuutemme tuotantolaitoksia eikä se ole tarpeellistakaan: se olisi tuhlaavaista taloudenpitoa. Me emme voi kunnostaa suurteollisuutta kokonaisuudessaan; siitä on siis valittava parhailla koneistoilla varustettu osa, mikä lupaa suuremman tuotantokyvyn, ja pidettävä yllä vain sitä.

Elintarvikealan työntekijät eivät voi tyytyä vain ajattelemaan, että me saamme niin ja niin monta miljoonaa puuta, jaamme ne niiden ja niiden normien mukaan, vaikkapa korteilla ja siinä kaikki, muu ei kuulu minulle. Nyt on vuorossa kaikkien taloudellisten kansankomissariaattien toiminnan yhdistäminen. Ja jokaisen tunnollisen elintarvikealan työntekijän tulee olla kiinnostunut paitsi siitä, mikä koskee välittömästi hänen alaansa, myös koko

taloudellisesta toiminnasta. Hänelle asetetaan yhä kasvavia vaatimuksia.

Ei saa olla pelkästään elintarvikealan työntekijä. Pitää olla talousmies, joka arvioi jokaista vastaavaa askelta työssään kaikkien taloudellisten kansankomissariaattien työhön liittyvänä ja tuon työn kaikkien tulosten valossa.

Kun kysymyksessä on elintarvikkeiden jakelu, niin ei saa ajatella vain oikeudenmukaista jakoa, vaan on ajateltava sitä, että tämä jakelu on tuotannon kohottamisen metodi, välikappale ja keino. Valtion pitää jakaa elintarvikeannoksia vain niille toimihenkilöille, jotka ovat todella tarpeellisia suurimman työn tuottavuuden oloissa, ja kun elintarvikkeiden jakelu on politiikan välikappale, niin on pyrittävä supistamaan niiden lukumäärää, joita ei ehdottomasti tarvita, ja hyvittämään niitä, jotka ovat todella tarpeellisia. Jos jakelu on teollisuutemme jälleenrakentamiseen tähtäävän politiikan välikappale, niin on ylläpidettävä niitä teollisuuslaitoksia, jotka nyt ovat todella tarpeellisia, eikä missään tapauksessa niitä tuotantolaitoksia, joita emme tällä hetkellä tarvitse, jotta säästettäisiin siten polttoaineita ja elintarvikkeita. Siinä suhteessa on taloudenpidossamme ollut usean vuoden ajan erittäin suuria puutteita. Nyt ne on korjattava.

Kuten näette, mitä enemmän syvennyttään asiaan, sitä laajemmaksi kehittyy niiden tehtävien verkosto, joita nousee elintarvikeneuvottelunne ratkaistavaksi. Toivon kuitenkin, ettei kukaan teistä tunne pelkoa tajutessaan näiden tehtävien mutkallisuuden, vaan että päinvastoin ne tavallisuudesta poikkeavat tehtävät, jotka teidän on neuvosto- ja puolue-työntekijöinä ratkaistava, herättävät teissä uutta tarmoa noiden tehtävien ratkaisemiseksi. Toisten kansankomissariaattien aikaisemmasta työstä saatu kokemus osoittaa havainnollisesti, että neuvostotyön ja puolue-työn yhdistäminen toisiinsa on ehdottoman välttämätöntä. Elintarvikealan työntekijät ovat voineet täyttää tavattoman vaikeissa olosuhteissa monen monia iskutehtäviä vain sen ansiosta, että ovat joutuneet toimimaan useinkin yleisestä käytännöstä poikkeavalla tavalla, turvautuen erikoistoi-
menpiteisiin, käyttäen iskuruuden ja taisteluhengen sävyttämiä, neuvostovirastoille ja puolue-elimille epätavallisia työskentelytapoja. Toistan vielä, elintarvikeneuvottelunne päätehtävänä on nimenomaan talouspolitiikkamme

pohjimmaisen perustan käsittely. Siihen teidän on kiinnitettävä kaikki huomionne.

Lopuksi sallikaa minun ilmaista varmuuteni siitä, että liittämällä yhteen voimat siinä suunnassa, jota kuljemme, meidän onnistuu lujittaa perusta menestykselliselle talouspolitiikalle, joka luo Neuvostovallan perustana olevien kahden perusluokan, työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton, sen taloudellisen liiton, joka yksin voi turvata meille menestyksen koko sosialistisessa rakennustyössäme. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda” №№ 133 ja 134;
kesäkuun 22 ja 23 pnä 1921

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstire-
mukaan
